

outen havde man undtaget visse Samfundsvirksomheder, i Generallockouten havde man aabnet nogle Huller, som imidlertid under den givne sociale Situation var af den Art, at det var selvsagt, at disse Huller øjeblikkelig vilde fyldes ud af sig selv. Det vilde have været ganske umuligt — og det vidste enhver tænkende Arbejdsgiver — at gennemføre Generallockouten med disse Undtagelser. Generallockouten vilde være blevet suppleret med en Generalstrejke her og der, hvor man havde ladet Huller staa aabne.

Saadan var Stillingen. Men jeg saa ikke i et eneste af Venstrepressens Blade den Gang, og ikke i noget af den konservative og moderate Presses Blade et eneste Angreb paa Generallockouten. Jeg saa ikke et eneste Angreb paa dem, der vilde hidføre den Landsulykke, som det kunde være blevet, hvis Generallockouten ikke var blevet afværget. Jeg saa i den radikale Presse Artikler, der gik ud paa at forebygge og forhindre Generallockouten, saaledes som de ogsaa senere søgte at gøre det overfor Generalstrejken. Jeg saa det radikale Parti optaget af og vidste, at dets Mænd og Ministeriet var optagne af at gøre, hvad de kunde for at afværge den Ulykke for Danmark, som Generallockouten vilde være, og vi arbejdede sammen med det radikale Parti i saa Henseende, ganske som det radikale Parti søgte at afværge og forebygge Generalstrejken. Men i den konservative Presse og i Venstrepressen saa jeg ikke en eneste Artikel imod Generallockouten, og der var ikke et eneste af disse Partiers Blade, der arbejdede for at forebygge og forhindre Generallockouten. Tværtimod, man mødte den største Iver og Interesse, en rigtig ondsindet, en ædende ond Interesse for, at det netop under Ministeriet Zahle maatte komme til dette voldsomme sociale Sammenbrud i Landet. Der var ogsaa en politisk Baggrund for Generallockoutvarselet.

Nej, de, der angreb Generalstrejken, vil overfor Vælgerne ogsaa blive nødt til at tage Stilling overfor Generallockouten. Er det ene uberettiget, saa er det andet ogsaa uberettiget. Er Generalstrejken revolutionær, saa er Generallockouten det ogsaa, dens Virkning er den samme som Generalstrejkens, og hvis vi ikke havde haft Udsigten til Generalstrejken i Paaskedagene, og hvis ikke den historiske Paaskekat var kommet med Sejr for de faglige og politiske Arbejderorganisationer, saa

havde vi jo i dette Øjeblik været ude i Generallockouten, der skulde være traadt i Kraft Fredag den 9. April, saa havde vi altsaa nu haft en langt ulykkeligere Situation indenfor det danske Samfund. Saaledes er Sandheden, saaledes er Stillingen.

Det, der skete ved denne store Paaskekrise, var, at to Kræfter, to Tendenser, to Bevægelser fandt hinanden, som hver for sig ganske egoistisk havde deres Interesse i at fuldbyrde det, som søgtes fuldbyrdet, men som heldigvis mislykkedes. Det var Venstres Valglovsfjender, Venstres Modstandere mod den lige Valgrets Gennemførelse, det var Venstres partiegoistiske, klasseegoistiske Interesser, der her mødtes med en anden Bevægelse i Landet, den saakaldte Flensborgbevægelse. Det var disse to Bevægelser, der mødtes her, uden egentlig at have store Interesser tilfælles, thi Venstre er saglig ikke enig med Flensborgmændene, og Flensborgmændene har ikke stor Interesse af, om man faar den ene eller den anden Valglov. Det hørte vi ved de Forhandlinger, vi førte med Ministeriet Skærtorsdag og Langfredag: De vilde saamænd gerne have en god Valglov, og hvad var det egentlig, der forelaa: hvad indeholdt Valgloven, og kunde vi ikke hjælpe Ministeriet Liebe med at faa den gennemført? Og der blev telefoneret til Højremænd og telefoneret til Venstremænd, og man spurgte dem: Hvordan staar det, kan vi være med? Om Formiddagen fik vi at vide, at Venstre ikke vilde være med. Om Eftermiddagen efter en Telefonopringning fik vi at vide, at Venstre nu alligevel vilde være med. Paa et Klokkeslæt fik vi at vide, at de Konservative havde opgivet Valgloven, og noget senere viste der sig Mulighed, vel at mærke, hvis vi Socialdemokrater vilde tillade, at Ministeriet Liebe blev siddende, saa vilde Ministeriet Liebe gerne gennemføre Valgloven. Men saa havde Venstre ikke haft Interesse i Ministeriet Liebes Fortsættelse, for Venstres Interesse i Statskuppet var den simple Ting, at det kunde spænde Ben, afbryde den rolige Udvikling og forhindre et ærligt Valg.

Formanden: Jeg har ikke ønsket at hindre en fri og fyldig Behandling her, men vil dog henstille til det ærede Medlem ikke vedblivende at tale om Statskup. Jeg tror, det er utilbørligt under disse Forhandlinger.